

der er det Virkelste, uden at den vedkommende Skattecommissiøn er istand til at godtgjøre, at den er urigtig. Derfor finder jeg, at Skattecommissiønen meget hellere maa holde sig til den Anviisning, der er givet af den høitagtede Finansminister, og beregne Skatten efter en vis Procent af Værdien, idet man saa paalagde vedkommende Skatteydere selv at angive Værdien, om de end have brugt en anden Selvangivelse, som kunde følge ved Siden af. Hvad derimod den personlige Virksomhed angaaer, da er jeg enig med flere ærede Talere, som have udtalt, at det er forkeert, hvad der derom i Loven er fremsat, idet for det Første denne Værdi af den personlige Virksomhed kun er sat for dem, der ere Jordbrugere. I den Henseende maa man ogsaa gjøre Skridtet heelt ud og sige: Enhver Mand maa kunne fortjene Noget ved sin personlige Virksomhed, naar han er en arbejdsfør Mand og en Mand, der er i Besiddelse af sine fulde Mands- evner. Jeg kan være enig med den ærede første Taler (Sylv. Sorgenfren) i, at man virkelig maa see til, om man ikke kan beskaffe Dovenskaben. Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) fremsøgte et Exempel, som var ganske rigtigt, idet han sagde, at en Mand og Kone, som have en større Børneskole, ved deres Arbejde Dag ud og Dag ind hele Aaret igjennem kunne fortjene 400 Rd., medens en Anden, der har 10,000 Rd. paa Rente til 4 pCt., ogsaa har en Indtægt af 400 Rd. Derjom nu den Sidste ikke skulde beskattes høiere end den Første, saa vilde jeg ligefrem kalde det en himmelfriggende Uretfærdighed, thi det er jo muligt, at den, der har 10,000 Rd. paa Rente, slet ikke bestiller Andet end at gaae omkring og besøge Familie, Bekjendte og gode Venner. Hvis man derimod siger: Vi antage, at denne Mand, ved Siden af den Indtægt, som han har i Rente af de 10,000 Rd., hvilken jeg anslaaer til 400 Rd., maa kunne fortjene 300 Rd. ved sin personlige Virksomhed, altsaa har han talt 700 Rd., og deraf beskaffe

vi ham, saa bliver der dog en nogenlunde retfærdig Forskjel mellem ham og den Arbejdsmand, der slet Intet eter, men fortjener 400 Rd. ved sin stadige Virksomhed hele Aaret igjennem; men hvis den Første ikke skal svare mere end den Sidste, da kalder jeg det den største Uretfærdighed, jeg kan tænke mig. Jeg troer nu overhovedet, at det er en Feil, at man saaledes beregner et vist Uddrag deels for Kjøbenhavn, deels for Kjøbstæderne og deels for Landet, som alle de, der svare Indkomstskat, skulle være berettigede til at fradrage i deres Skatteindtægt. Foruden hvad jeg allerede selv har gjort opmærksom paa, skal jeg tilføie, at jeg ogsaa anseer det for fuldkommen rigtigt, hvad der blev fremhævet af det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen), nemlig, at det var besynderligt, at naar en Mand eller en Kvinde, f. Ex. i Kjøbenhavn, skal svare Indkomstskat, saa have de Ret til fra deres Indtægt at drage 400 Rd., hvoraf der da ikke svares Skat, men naar de gifte sig med hinanden, saa have de kun Ret til at drage 400 Rd. fra deres samlede Indtægt, skjøndt det dog ikke kan antages, at deres Udgifter ere blevne mindre, men tværtimod maae antages at ville blive større, saasnart de faae Familie. Jeg troer nu, at man ikke bør holde sig til disse runde Summer. Jeg har allerede mange Gange tidligere udtalt, at Fradraget bør beregnes efter Familiens Størrelse, saaledes at man siger, at ethvert Medlem af Familien uden Hensyn til, om den er meer eller mindre velhavende, maa have saa og saa Meget til Livets Ophold. Mere skal der da ikke regnes fra den samlede Indtægt, saaledes at, hvad der da bliver tilovers, er det, som bliver at beskaffe. Jeg synes, at den hidtil fulgte Regel er saare uretfærdig, og at ethvert Medlem af Thinget maa kunne indsee, at det, jeg her anfører, er meget mere retfærdigt end ganske i Almindelighed at drage 400 Rd. fra Indtægten, hvad enten den Vedkommende boer alene eller har Kone og 6 smaa Børn. Dette er imidlertid en Forandring,